

MEISJES VERMIST

Twee vermiste
meisjes, één dader
één lijk...

AGUSTÍN MARTÍNEZ

THRILLER

Agustín Martínez

Meisjes vermist

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Monteperdido*

Oorspronkelijke uitgever: Penguin Random House Grupo Editorial

Vertaling: Cora Kool & Marten de Vries

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Penguin Random House Grupo Editorial

Auteursfoto: Félix J. Felando

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2015 Agustín Martínez

Copyright © 2015 Magnolia TV España

Copyright © 2015, 2017 Penguin Random House Grupo Editorial

Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 800 8 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Meisjes vermist maakt deel uit van de Europa Thriller Selectie van Xander Uitgevers. Kijk voor meer informatie en boekentips op [Facebook.com/EuropaThrillerSelectie](https://www.facebook.com/EuropaThrillerSelectie).

Voor Laura, omdat door haar alles zin heeft.

*Ter nagedachtenis aan Gonzalo Martínez Montiel.
Hoewel ik weet (denk te weten) wat hij van deze roman
zou hebben gevonden, had ik dat zó graag van hem gehoord.*

HET HERT

‘Laat die meiden toch gewoon spelen,’ zei Raquel.

Haar dochter was een heuveltje opgeklimmen en stak haar handen in de sneeuw. Haar voeten hadden kleine zwarte afdrucken achtergelaten in het smetteloze wit. Eenmaal bovenop aangekomen, stond ze op en spreidde onzeker haar armen uit. Het leek wel of ze elk moment haar evenwicht kon verliezen en in de sneeuw zou rollen. Ze lachte alsof ze flink werd gekieteld.

Vervolgens bukte ze zich om een sneeuwbal te maken. Ze was ongedurig, net als op kerstochtend, en stond te jubelen en te schateren van blijdschap. Uit puur enthousiasme liet ze de sneeuw telkens opnieuw door haar vingers glijden. Ana was elf.

‘Daar komen nog ongelukken van, let maar op,’ zei Montserrat op sombere toon, terwijl ze naast Raquel op een bankje ging zitten.

Montserrats dochter Lucía stond onderaan het heuveltje. Ze dook weg om de sneeuwbal te ontwijken die Ana net bezig was te maken. De twee waren buurmeisjes. Ze waren even oud én ze waren onafscheidelijk.

‘Ze zullen zich geen pijn doen als ze in de sneeuw vallen,’ ging Raquel ertegenin. ‘En ze doen trouwens sowieso wat ze zelf willen.’

Toen Ana die ochtend had gezien dat het had gesneeuwd, was ze naar de keuken gestormd, waar Raquel net de ontbijttafel aan het

afruimen was, en ze had haar moeder gesmeekt om met haar naar buiten te gaan om te spelen. Raquel had het haar beloofd, hoewel ze liever in het warme huis was gebleven. Voor het middageten liepen ze naar het aangrenzende huis, naar Montserrat. Nadat de deur was geopend, stoof Ana meteen naar binnen. ‘Sneeuwballengevecht!’ riep ze.

Even later gingen Raquel en Montserrat wandelen met hun dochters. Ana en Lucía liepen een paar meter voor hen uit, dik ingepakt in mutsen, wanten en donsassen. Die van Ana was roze, die van Lucía donkerblauw. Twee bonte, gillende, huppelende propjes die kriskras door de sneeuw renden en pas bleven staan toen ze bij het park waren aangekomen.

Het heuveltje dat Ana opgeklommen was, was eigenlijk de glijbaan die onder de sneeuw verdwenen was. Ana bestookte Lucía van bovenaf met sneeuwballen en ze probeerde met een zo zwaar mogelijke stem te praten. Ze wilde een *oger* zijn, een boosaardig monster. Lucía zocht dekking achter de schommel, die veranderd was in een met suiker overgoten verdedigingsmuur.

Het was een onbewolkte dag, de zon liet de sneeuw glinsteren en scheen warm op Raquels huid. Ze deed haar ogen dicht en ademde de lucht uit de bergen diep in, die net zo ijskoud en helder was als de beekjes die daar stroomden. Naast haar kroop Montserrat diep weg in haar jas.

De wind ruiste zachtjes door de bomen. Het ruisen was als een zacht bed waarop het geschreeuw en gelach van de meisjes leken te dansen. Raquel bleef roerloos zitten en ze dacht aan de warmte en de geur van haar man, die ze bij het wakker worden onder het dekbed had omhelsd. Het water in de rivier stroomde stilletjes voorbij, verborgen onder een dun laagje ijs.

Het dorp lag er rustig en bewegingloos bij onder de sneeuw.

Vanuit het kleine bos dat het park omringde, kwam een hert tevoorschijn. Raquel deed haar ogen open, alsof ze zijn aanwezig-

heid had opgemerkt. Op zijn gewei en op zijn rug lag sneeuw. Hij kwam recht op haar af lopen, zonder angst en zonder op de kinderen te letten.

‘Dat kan toch helemaal niet,’ mompelde Montserrat.

Raquel gaf aan dat ze stil moest zijn en niet naar de meisjes moest roepen. Het hert kwam heel dicht bij het bankje waarop ze zaten. Zijn hoeven zonken weg in de sneeuw. Door de zon had zijn vacht een roodachtige glans. Het leek alsof hij groter was dan elk hert dat ze ooit had gezien. Op het moment dat hij nog maar een paar passen van hen verwijderd was, deed Raquel opnieuw haar ogen dicht. In gedachten kwam hij heel dichtbij en bleef hij heel even staan om naar haar te kijken en aan haar te snuffelen. Ze kon zijn adem voelen. Alsof het de adem van dit dorp, van deze bergen was.

Toen ze haar ogen weer opende, was het hert verdwenen.

De meisjes gooiden lachend sneeuwballen naar elkaar.

Raquel wist dat dit tafereel in haar geheugen gegrift zou blijven. Dat ze het beeld ooit weer zou oproepen, als iemand die beschutting zoekt in een vertrouwde omgeving.

Monteperdido verbijsterd door verdwijning van twee elfjarige meisjes

Ana M. M. en Lucía C. G. (beiden 11) vertrokken donderdag tegen 17.00 uur van hun school, Colegio Valle de Esera, en gingen op weg naar hun huis in Los Corzos, een buurt even buiten Monteperdido in de provincie Huesca. Maar daar zijn ze nooit aangekomen.

‘Wij beseffen dat de eerste uren cruciaal zijn. Er is nog niet zo veel vooruitgang geboekt als we hadden gehoopt, maar we geven het pas op als Ana en Lucía weer thuis zijn,’ aldus een politiewoordvoerder. Verder ontkende hij dat er op de plaats waar het spoor van de meisjes doodloopt sporen van geweld zijn gevonden die op een dramatische afloop zouden duiden.

De ouders van de meisjes willen geen officiële verklaring afgeven, maar hebben via een woordvoerder van de familie laten weten dat ze diep geschokt en verbijsterd zijn. Hun dochters kennen de weg naar huis als geen ander, zodat moet worden uitgesloten dat ze zijn verdwaald. Ze vragen zich af wie het tweetal kan hebben ontvoerd en hopen dat de meisjes die vraag snel zelf kunnen beantwoorden.

Een dorp in shock

Monteperdido, gelegen in een spectaculaire bergomgeving tussen twee nationale parken in de Centrale Pyreneeën, is een populaire vakantieplaats. Ana en Lucía waren in het dorp bekend en geliefd. Ze deden het goed op school en waren, omdat ze naast elkaar woonden, onafscheidelijk.

Veel inwoners doen mee aan de zoektocht, maar omdat succes uitblijft, neemt de bezorgdheid in het dorp langzamerhand toe. Niemand heeft iets gezien of gehoord, het is alsof de meisjes in het niets zijn verdwenen. De politie heeft een speciaal rechercheteam vrijgemaakt.

‘We weten dat het moeilijk is, maar we vragen om geduld en ook om de privacy van de gezinnen te respecteren,’ zo laat een bij de zaak betrokken rechercheur weten. ‘Het is een traumatische situatie, maar we hopen de zaak zo snel mogelijk te kunnen oplossen. Daarvoor kunnen we alle mogelijke hulp gebruiken, zowel van de omwonenden als van de media.’

‘We blijven gewoon geloven dat de meisjes het goed maken. Aan die hoop klampen we ons vast,’ aldus een naast familielid van de meisjes. Hoop die door heel Monteperdido wordt gedeeld.

Monteperdido

VIJF JAAR LATER

1

DOOI

Aan het begin van de zomer begon de gletsjer te smelten. De ijsplaten barstten met een zacht gekraak en een dunne straal water stroomde naar beneden over de hellingen van de berg die tegenover het dorp lag en waaraan de naam ervan was ontleend: Monteperdido, de verloren berg.

Een paar kilometer naar beneden toe, het dal in, lag een auto op de bodem van een ravijn. Omgeven door een wolk van stof en rook lag hij ondersteboven met een verbrijzelde voorruit, de voorwielen draaiden rond in de lucht. Honderd meter daarboven liep langs de berg de grindweg; van daaraf was de auto de diepte in gestort. Tijdens zijn duikeling had hij een spoor van opengespleten bomen en losgewoelde aarde achtergelaten.

De wind blies de rook weg, waardoor de binnenkant van de auto zichtbaar werd. Een dun straaltje bloed sijpelde onder het portier door en vormde een steeds grotere plas. Het bloed was afkomstig uit het voorhoofd van de bestuurder, die met het hoofd voorover in de veiligheidsgordel hing. Door de smak was zijn schedel gespleten.

Alleen de wind was te horen, vervolgens een zacht gekreun. Een meisje kroop door de gebarsten ruit uit de auto, glassplinters boorden zich diep in haar dijbeen. Haar armen zaten vol snijwonden,

haar kleding was aan flarden, haar verwarde haar hing voor haar gezicht. Ze was niet ouder dan zestien. Ze beet op haar tanden en slaagde er met uiterste krachtsinspanning in om zich naar buiten te werken. Daar liet ze zich uitgeput op de grond vallen. Ze ademde hortend en telkens als ze naar lucht hapte, ging er een siddering door haar lichaam.

De afgrond waarin de auto was neergestort, was nagenoeg ontoegankelijk. Een diepe kloof, omringd door bergen waarvan de toppen nog bedekt waren met sneeuw.

Langs de kloof kronkelde de weg door het dal. Een terreinwagen was aan de kant van de weg gestopt. Ernaast stond een man van rond de dertig en hij tuurde de diepte in. Hij zette zijn zonnebril af om zich ervan te overtuigen dat hij het goed had gezien. Daarna pakte hij zijn mobiel uit het dashboardkastje en toetste een nummer in.

Op het plein voor de Santa María de Laude-kerk in Monteperdido vonden sinds bijna vijf jaar stille waken plaats voor de verdwenen meisjes. Vanaf de eerste dag waren hier de gezinnen en de dorpsbewoners samengekomen, maar ook vreemden en journalisten. Voor het kerkportaal stonden gedenktafels met bloemen en speelgoed, korte berichtjes. Iedereen wilde zijn verdriet en woe-de uiten.

Víctor Gamero, het hoofd van het plaatselijke politiebureau, wist nog dat de journalisten als eersten waren weggebleven. Voor die tijd had hij, destijds nog als simpele straatagent, moeten voorkomen dat de familieleden werden belaagd en in actie moeten komen toen de mensenmassa's vanuit andere dorpen toestroomden om mee te doen aan de zoektocht.

Joaquín Castán, Lucía's vader, zou teleurgesteld zijn. Inmiddels kwam alleen de plaatselijke bevolking nog naar de waken en ook lang niet meer iedereen. Er was te veel tijd verstreken en het dorp

kon niet telkens in de houding springen als Joaquín besloot om een stille wake te organiseren als herinnering aan het voorval.

Aan weerskanten van de tafel waaraan de ouders zaten, lachten Lucía en Ana op grote foto's naar de camera. Lucía met bijna dichtgeknepen ogen en een ondeugende lach, alsof ze was betrapt tijdens het spelen. In Ana's iets geopende mond was te zien dat er een paar tanden ontbraken. Haar huid was bruin van de zomerzon en haar blonde haar stak af tegen haar donkere ogen. De meisjes waren gelukkig geweest toen deze opnames werden gemaakt en toch deden de foto's triest aan op deze dag, waarop Lucía's vader zich erover beklaagde dat de politie zo weinig tijd in de zoektocht investeerde.

Víctor Gamero merkte dat zijn mobiel trilde en hij ging een paar passen opzij om het telefoontje aan te nemen. Het was een van zijn mannen, Burgos, die nogal aarzelend berichtte wat er was voorgevallen. Hij wist dat de kwestie zijn chef beslist niet zou aanstaan.

'Waarom heeft niemand mij dat verteld? Wie heeft dat bepaald?' foeterde Gamero.

Ze hadden hem moeten inlichten. Hij was het hoofd van de plaatselijke politie en ze hadden de enige toegangsweg naar het dorp zonder zijn toestemming afgesloten.

Rechercheur Sara Campos legde de agent uit wat hem te doen stond. Hij moest alle auto's staande houden die naar Monteperdido wilden of daarvandaan kwamen en de kofferbakken – en bij vrachtwagens de laadvloeren – controleren. Niemand mocht er zomaar langs, ook bekenden niet. Burgos wond zich erover op dat die mogelijkheid zelfs maar bij de opsporingsambtenaar was opgekomen: 'Als ik in uniform ben, maak ik niet eens een uitzondering voor mijn moeder,' zei hij.

'Is uw chef al op de hoogte gebracht?' vroeg Sara Campos, zonder verder in te gaan op de geknakte trots van de agent.

'Dat heb ik net gedaan. Hij wacht op u bij het tankstation aan het

begin van de bebouwde kom,’ antwoordde Burgos, nog altijd met een nijdig gezicht.

Sara draaide Burgos de rug toe en ging naar de auto waarin Santiago Baín op haar wachtte. De wind vanuit de bergen was koud. Ze deed de rits van haar zwarte sweatvest dicht en stopte haar handen in haar zakken. Haar bruine haar bewoog in de wind. Toen haar chef haar vanuit de auto vragend aankeek, rolde Sara geagiteerd met haar ogen.

Inspecteur Santiago Baín wachtte met draaiende motor totdat de plaatselijke politie de versperring op straat opzij schoof, zodat ze verder konden rijden naar Monteperdido. Hij had ook gewoon kunnen opbellen of het gezin kunnen vragen om naar het ziekenhuis in Barbastro te komen, maar hij wilde ter plekke hun reactie zien. Wilde hen in hun vertrouwde omgeving observeren. Hij wist dat het nieuws dat hij voor hen had niet het eind was, maar pas het begin van een zaak die nog lang niet opgehelderd was.

Sara legde de papieren en dossierrappen van de bijrijderstoel op de middenconsole en stapte in.

‘We moeten maar afwachten of hij zich eraan houdt en de auto’s controleert,’ zei ze zonder veel hoop. ‘Volgens mij is het niets voor hem om rond te snuffelen in de spullen van zijn burens.’

Burgos deed de versperring open en liet de auto passeren. Inspecteur Baín reed over de smalle weg die naar boven toe naar Monteperdido voerde. Hoewel het nog niet laat was, ging de zon al onder. De weg, die de loop van de rivier de Esera volgde, lag tussen twee enorme bergmassieven. Aan beide kanten rezen de Centrale Pyreneeën op, die het dal in schaduw hulden. De weg kronkelde vol haarspeldbochten omhoog door de bergen en was op sommige plaatsen uiterst steil en smal, maar de toppen, die aan alle kanten overal bovenuit staken, waren nog altijd ver weg. Zo nu en dan drongen de stralen van de ondergaande zon door het bos heen, die het donkergroene gebladerte een roodachtige gloed gaven. Sara

Campos liet haar blik over het landschap dwalen dat zich op deze twaalfde juli in zijn volle glorie openbaarde. Op een uitstekende rots stond een hert dat de langrijdende auto leek gade te slaan, om vervolgens met een snelle beweging de kop weg te draaien en met een sprong tussen de bomen te verdwijnen.

Sara glimlachte en ze pakte de mappen.

‘De ouders van Lucía heten Joaquín Castán en Montserrat Grau. Zevenenveertig en drieënveertig jaar oud. Behalve Lucía hebben ze nog een zoon, Quim. Die zal nu negentien zijn. Joaquín Castán heeft destijds de stichting in het leven geroepen.’

‘Ik heb hem een keer op tv gezien,’ zei Santiago, terwijl hij zijn blik op de weg gericht hield.

‘De moeder van Ana heet Raquel Mur. Ze is net veertig geworden.’

‘En de vader?’

‘In de rapportage staat niets over zijn huidige woon- of verblijfplaats.’ Sara zocht geconcentreerd naar verdere informatie. ‘Dit hier is een ramp op zich. Geen wonder dat ze de meisjes nooit hebben gevonden. Pas na tweeënzeventig uur werd begonnen met wegcontroles. De plek waar de ontvoering plaatsvond, werd veel te laat onderzocht. Toen het forensisch team arriveerde, waren alle sporen al tenietgedaan door de regen.’

‘Zijn Ana’s ouders gescheiden?’

‘Officieel niet. Maar eigenlijk wel. De vader, Álvaro Montrell, was de enige die destijds tijdens het onderzoek in hechtenis is genomen. Maar na een paar dagen hebben ze hem weer vrijgelaten. Ze hadden feitelijk geen enkel bewijs tegen hem in handen. Waarschijnlijk is het daarna bergafwaarts gegaan met hun huwelijk.’

Sara keek op en zag dat Santiago tijdens het autorijden zijn bril had opgezet.

‘Die bril staat je geweldig,’ zei ze plagerig.

‘In het donker kan ik niet meer zo goed zien. Wat moet ik anders? Zie ik er nu heel oud uit?’

‘Niet bejaarder dan je al bent.’

‘Kijk maar uit, er komt een tijd dat jij ook oud bent en dan ben je er niet meer zo mee ingenomen als zo’n jong ding als jij de draak steekt met je verziendheid,’ zei Santiago Baín lachend.

Sara nam haar chef op. Zijn gezicht was een en al rimpel, maar dat lag niet aan zijn leeftijd. Of althans niet uitsluitend. De rimpels waren er al geweest toen Sara hem had leren kennen.

De weg viel in het niet tussen de reusachtige bergmassieven. In dit deel van de Pyreneeën waren de meeste bergen tussen de drie- en vierduizend meter hoog, een gegeven dat het onderzoek destijds veel en veel lastiger had gemaakt. Terwijl Sara opkeek van de papieren, had ze het gevoel dat de geasfalteerde weg aan de voet van de berg gewoon zou ophouden en dat ze het dorp, dat aan de andere kant schuilging, nooit zouden bereiken. De Monte Albádes en de Collado Paderna staken hun toppen naar de hemel toe als zwijgende reuzen die de wacht hielden en bepaalden wie er wel en wie er niet langs mocht. Na een van de laatste bochten verdween de weg in een smalle tunnel door de Monte Albádes, waarna ‘het verborgen dal’, zoals de reisgidsen het noemden, zich aan hen openbaarde.

Aan de horizon was de dorpskern van Monteperdido te zien. Zwarte, stille huizen waarin nu, omdat de zon was ondergegaan, gele lampen brandden. Op Sara kwamen ze over alsof ze niet door mensenhanden gemaakt waren, maar deel uitmaakten van de natuur, zoals de bergen waardoor ze werden omringd.

Op een bord naast de weg stond de naam van de kloof die ze zo-even hadden doorkruist: Congosto de Fall.

Tijdens de rit was Sara op talloze onderzoeksfouten gestuit: onvolledige getuigenverklaringen, traag functionerende instanties, ondeskundige verhoren. Het verbaasde Santiago Baín niet. Hij wist uit eerdere zaken hoe de politie in dit soort dorpen te werk

ging. Baín was al lange tijd bij de recherche, al bijna vijfendertig jaar.

Maar nu was de aanblik van het landschap overweldigend. ‘Ik weet niet wat ik altijd fout doe,’ klaagde Santiago op plagende toon. ‘Normaal gesproken moeten de jonkies altijd rijden.’

‘Tja, dan had je toch een ander maatje moeten kiezen. Op de dag dat ik mijn rijbewijs op zak had, heb ik gezworen om nooit meer auto te rijden.’

‘En wat doe je als ik er niet meer ben?’

‘Lopen.’

Rechts van de straat kwam het tankstation in zicht. In werkelijkheid ging het om één enkele pomp. Daar stond, met het licht aan, een jeep van de regiopolitie geparkeerd. Ervoor was een gedaante waarneembaar. Het was inmiddels stikdonker. Sara wilde uitstappen, maar Santiago hield haar tegen.

‘Het ondervragen laat je dit keer aan mij over.’ Het moest nonchalant overkomen, maar in werkelijkheid had hij lang gewacht op het juiste moment om dit tegen haar te zeggen.

‘Waarom?’ vroeg ze. ‘Heb ik iets verkeerd gedaan?’

‘Jouw taak is het om iedereen hier duidelijk te maken dat wij bij het onderzoek vanaf nu de dienst uitmaken.’

‘Maar dat is jouw rol anders toch altijd, die van *bad cop*?’ protesteerde ze.

‘Ik loop niet zo heel lang meer mee. Ze moeten toch ten minste één keer de indruk hebben dat ik een sympathieke man op leeftijd ben,’ zei Santiago in een poging grappig te zijn.

Terwijl Santiago uitstapte, wachtte Sara nog even voordat ze hem volgde. Ze zag hoe hij naar de koplampen liep. Normaal gesproken gaf hij geen instructies. Het interesseerde Santiago ook niet of anderen hem al dan niet sympathiek vonden. Zijzelf was de reden. Hij wilde niet dat de zaak haar te veel aangreep.

‘Stel je voor,’ mompelde Sara voordat ze naar hem toe ging.